

EBH2003. 980

Munkabalesetnek minősül a munkavégzéssel kapcsolatban a súlyemelés és hajolás során bekövetkezett nagyfokú látásromlás, függetlenül attól, hogy az adott egészségkárosodás megelőző tünetei már korábban jelentkeztek (1993. évi XCIII. törvény 87. § 1. és 3. pont).

A felperes keresetében az alperes munkabaleseti minősítést megállapító határozatának a megváltoztatását, másodlagosan az említett határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a beavatkozóként fellépett köztisztviselőt nem baleset érte, hanem természetes megbetegedés következtében jött létre az egészségkárosodása.

A munkaügyi bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az ítéleti tényállás szerint a felperesnél **főmunkatársi munkakörben** foglalkoztatott beavatkozó feladatai közé tartozott többek között a **hivatali reprezentációval kapcsolatos beszerzések, rendezvények lebonyolítása**. Ennek keretében 1999. június 8-án délelőtt a **megyei önkormányzat közgyűlése ülésének előkészítése során 6 darab zsugorfóliába csomagolt, 2,5 literes harmatvizet (összesen mintegy 15 kilogramm) vitt fel az emeletre, amikor a fólián lévő asztalterítő megcsúszott, nevezett utánakapott és a jobb szeme hirtelen elsötétült**.

A bíróság szerint a felperes a perben nem vitatta, hogy a beavatkozó által jelzett esemény 1999. június 8-án a beavatkozó által mondottaknak megfelelően bekövetkezett. Külső hatásnak kell tekinteni azt a tényt, hogy a beavatkozó **jelentős terhet emelt és vitt, a teher részének elmozdulása olyan hirtelen mozdulatra készlette, amely jelentősen hozzájárult jobb szeme állapotának romlásához. Erre tekintettel a bíróság megítélése szerint a baleset, illetve a munkabaleset fogalmi elemei megvalósultak**.

Az igazságügyi orvos szakértő véleménye alapján a bíróság megállapíthatónak tartotta, hogy a beavatkozó a **jobb szemén az ideghártya leválása a külső tényezőktől függetlenül, degeneratív alapon jött létre, de a munkahelyen történt lehajolás és súlyemelés alkalmi kiváltó tényként értékelhető. A baleset nyomán egyértelműen súlyosbodott a sérült állapota, azaz a hirtelen állapotromlás és a munkavégzés közötti okozati összefüggés megállapítható**.

A felperes a jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében annak megváltoztatását, és keresetének helyt adó határozat meghozatalát kérte. Az 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 87. § 1. és 3. pontjába ütköző jogszabálysértést panaszolt. Arra hivatkozott, hogy a perbeli esetben nem volt olyan egyszeri külső hatás, amely eredményeként a sérülés munkabalesetnek minősülne. Az orvos-szakértői vélemény szerint egyszeri külső hatás ideghártya leválást önmagában nem idéz elő. Iratellenesnek tartotta azt az ítéleti megállapítást, miszerint nem vitatta, hogy a beavatkozó által jelzett esemény az általa elmondottak szerint bekövetkezett. Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény ellentmondásos voltára is hivatkozott.

Az alperes ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság az ítéleti tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs lehetőség, csupán az vizsgálható, hogy a mérlegelés során történt-e jogszabálysértést megalapozó iratellenes, nyilvánvalóan okszerűtlen következtetés.

Az adott esetben ilyen eljárási jogszabálysértés nem volt megállapítható.

A felülvizsgálati kérelem a per adataival ellentétesen panaszolt iratellenességet a tekintetben, hogy a perben a felperes nem ismerte el a beavatkozó által munkabaleseti okként előadott esemény megtörténtét. A 8. sorsz. jegyzőkönyv szerint a tárgyaláson kifejezetten úgy nyilatkozott: „nem vitatja azt, hogy a beavatkozó által jelzett eseménysor 1999. június 8-án így bekövetkezett;” csupán azt állította, hogy a szemsérülés nem ennek a következménye, hanem egy korábbi betegségé. A felperes egyébként kereseti kérelmében és beadványaiban is csak a sérülés baleseti jellegét vitatta.

A perben beszerzett igazságügyi orvos-szakértői véleményt a bíróság a Pp. 182. §-a (2) bekezdésének sérelme nélkül fogadta el döntése alapjául, a szakvélemény ugyanis nem ellentmondásos. A szakvélemény azt valóban rögzíti a szemészeti szakvéleménnyel összhangban, hogy egyszeri külső hatás (súly emelése vagy hirtelen mozdulat) a szemideghártya leválását önmagában nem idézi elő. Az adott esetben ennek előzményei voltak. Az orvosi dokumentációból megállapítható volt, hogy a sérültnak a balesetet megelőzően röviddel voltak szemészeti panaszai, emiatt a körzeti orvostól beutalót kért a szemészetre. A szemideghártya leválás megelőző tünetei (mikrolátás, üvegtesti tünetek, homályok, látótér kiesés és látásromlás) a körzeti orvosnál megjelenéskor jelentkeztek, azonban elfogadható, hogy ezeket a tüneteket nem komolyabb szembetegség, hanem valamely idegentest hatásának értékelte. A sérültnél egy degeneratív folyamat zajlott le, ennek során a szemideghártya leválást ideghártyaszakadás előzte meg. A jobb szemideghártya leválása külső tényezőktől függetlenül, degeneratív alapon jött létre, de a nagyfokú látásromlás 1999. június 8-án jelentkezett; a munkahelyen történt súlyemelés és hajolás alkalmi kiváltó tényezőként értékelhető az ideghártya leválásában. Tehát **az ideghártya leválásában az adott súly emelésének, hajolásnak szerepe van, így közöttük az okozati összefüggés kimutatható.**

Mivel az egyszeri külső hatásra következett be az állapotromlás, a nagyfokú látásromlás, a bíróság az Mvt. 87. §-a sérelme nélkül találta megalapozottnak a munkabaleseti minősítést.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. (Legf. Bír. Mfv. II. 10.118/2002/5. sz.)

(Megjelent: Legfelsőbb Bíróság határozatainak hivatalos gyűjteménye 2003/2.)